

Η ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΤΟ ΠΡΟΣΧΗΜΑ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟ ΔΙΑΚΥΒΕΥΜΑ

Sms και άδειες κυκλοφορίας, αρνητικά τεστ και πιστοποιητικά εμβολιασμού ως προϋπόθεση για να συναντηθούμε, να εργαστούμε, να ταξιδέψουμε, να διασκεδάσουμε. Αυτή είναι η ελευθερία; Η ελευθερία παραχωρείται; Ή κατακτιέται;

Ανοιχτή συζήτηση

Τετάρτη 2 Ιουνίου 2021, 18:00
Κήποι του Πασά

συνέλευση ενάντια
στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης

Εδώ και πάνω από έναν χρόνο τα δυτικά κράτη, με πρόσχημα την προστασία της δημόσιας υγείας και εργαλειοποιώντας τον κορωνοϊό, έχουν κηρυχθεί σε κατάσταση διαρκούς έκτακτης ανάγκης και επιδίδονται σε έναν «διαγωνισμό» αυταρχικότητας.

Οι ηγέτες ανά τον κόσμο σπεύδουν να αναγγείλουν τα «νέα μέτρα αντιμετώπισης της πανδημίας», συχνά μάλιστα μέσα από δακρύβρεχτα, δήθεν απολογητικά λογύδρια για να μας πείσουν ότι η κρισιμότητα της κατάστασης δεν αφήνει άλλη επιλογή πέρα από την επιβολή σκληρών μέτρων. Κι ενώ κάποιος θα περίμενε να ακούσει για προσλήψεις γιατρών, ενίσχυση των εργαστηρίων και των συστημάτων υγείας, των νοσοκομείων και της πρωτοβάθμιας περίθαλψης, αντ' αυτού προχωρούν στην ενίσχυση των ΜΜΕ, της αστυνομίας και του στρατού. Δισεκατομμύρια ξοδεύονται για την αγορά όπλων, τις προσλήψεις χιλιάδων αστυνομικών και τον χρηματισμό του μηχανισμού προπαγάνδας (ΜΜΕ) και μια σειρά από παράλογες, χωρίς καμία υγειονομική σκοπιμότητα, απαγορεύσεις επιβάλλονται και στριμώχνουν την καθημερινότητά μας σε έξι νούμερα. Με την απειλή υψηλών προστίμων για όποιον δεν πειθαρχεί, επιβάλλεται ο εγκλεισμός στο σπίτι και έξοδος από αυτό μόνο με την άδεια του κράτους με εξευτελιστικά sms και βεβαιώσεις μετακίνησης, η απαγόρευση κυκλοφορίας μετά την λήξη του εργασιακού ωραρίου καθώς και των μετακινήσεων από τόπο σε τόπο, η απαγόρευση των κοινωνικών συναθροίσεων σε σπίτια και δημόσιους χώρους και η απαγόρευση των πολιτικών συγκεντρώσεων. Και φυσικά η μάσκα, το πλέον αναγκαίο «υγειονομικό» αξεσουάρ, γίνεται υποχρεωτική ακόμα και σε εξωτερικούς χώρους, ακόμα κι αν κάποιος κυκλοφορεί μόνος του σε έναν άδειο δρόμο.

Το σκληρό lockdown παρουσιάζεται ως η μόνη σωτήρια λύση για να αποφευχθούν τα χειρότερα, να τεθεί υπό έλεγχο η μετάδοση του ιού και να μην καταρρεύσουν τα νοσοκομεία. Τότε γιατί μας λένε ότι τα κρούσματα συνέχισαν να αυξάνονται και το ΕΣΥ βρίσκεται διαρκώς υπό τον φόβο της κατάρρευσης; Και γιατί κανένας λόγος δεν γίνεται για τις «παράπλευρες απώλειες», όταν η θνησιμότητα και η νοσηρότητα αυξάνονται εξαιτίας της μετατροπής της περίθαλψης σε μονοθεματική (ακύρωση 80% των χειρουργείων, μετατροπή όλων των νοσοκομειακών μονάδων σε μονάδες covid); Γιατί η συζήτηση περί αποτελεσματικότητας του lockdown αφήνει εκτός τις ολέθριες, άμεσες αλλά και μακροπρόθεσμες, επιπτώσεις στην ψυχική και κοινωνική υγεία (κατάθλιψη, αυτοκτονίες, απομόνωση, ανεργία, ενδοοικογενειακή βία, αύξηση χρήσης ουσιών και αντικαταθλιπτικών κ.ά.);

Η επιβολή σκληρών lockdown και αυταρχικών μέτρων έχει έναν άμεσο στόχο: την πειθάρχηση. Βιώνουμε μια πρωτόγνωρη ιστορικά στέρψη όλων των θεμελιωδών ελευθεριών και μια υποβάθμιση της ανθρώπινης ζωής η οποία μετατρέπεται σε απλή βιολογική συνθήκη. Η πειθάρχηση στα μέτρα και η επιβολή του Παράλογου ως Έλλογου δεν μπορεί όμως να επιτευχθεί χωρίς την κοινωνική απομόνωση και την συναίνεση μέσω της προπαγάνδας και της τρομολαγνείας. Έτσι, τα καλοταϊσμένα ΜΜΕ από την πρώτη κιόλας μέρα πιάνουν δουλειά και επιδίδονται σε ένα κρεσέντο προπαγάνδας και λογοκρισίας με στόχο την εδραίωση της κρατικής αφήγησης και την καταστολή κάθε αυθόρμητης αντίδρασης. Η μία και μόνη ορθολογική προσέγγιση είναι αυτή που ορίζει το επιστημονικό κρατικό ιερατείο και ο –χρηματοδοτούμενος από τις μεγάλες φαρμακοβιομηχανίες– ΠΟΥ. Οι επιστήμονες, που τολμούν να αμφισβητήσουν την μοναδική εγκεκριμένη πηγή πληροφόρησης και τα μέτρα που εισηγούνται οι ειδικοί του κράτους, λοιδορούνται, συκοφαντούνται και λογοκρίνονται. Ομοίως, όποιοι άλλοι τολμήσουν να αμφισβητήσουν την κρατική αφήγηση στιγματίζονται, χαρακτηρίζονται ως «αρνητές», «ψεκασμένοι», «συνομωσιολόγοι» ή «ακροδεξιόι» και ενίοτε διώκονται ποινικά.

Το κρατικό αφήγημα χτίζεται έντεχνα πάνω στο δόγμα της ατομικής ευθύνης και για την επιβολή του επιστρατεύεται κάθε δυνατό μέσο που μπορεί να προκαλέσει φόβο: εικόνες πολέμου, ασθενείς διασωληνωμένοι και μόνοι στα κρεβάτια των νοσοκομείων, τάφοι που ανοίγονται για να υποδεχτούν τις «εκατόμβες νεκρών», αποκαρδιωτικές έρευνες για την θνησιμότητα του ιού, νούμερα αρχικά θανάτων, μετά κρουσμάτων, έπειτα διασωληνωμένων. Τρομοκρατία με κάθε μέσο που γεννά το εύλογο ερώτημα: για ποιο λόγο σε μια πανδημία το κράτος να τρομοκρατεί τους πολίτες του; Για ποιο λόγο να επιστρατεύει δημοσιογράφους και ειδικούς να σπείρουν τον φόβο και τον πανικό, ενώ είναι προφανές πως σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης αυτή η πρακτική είναι καταστροφική;

Κι ενώ ο υποδειγματικός πολίτης είναι πλέον φοβισμένος, παθητικός, συμμορφωμένος και ανίκανος να κρίνει σωστά, οι συνθήκες είναι κατάλληλες για να ψηφιστούν οι νόμοι εκείνοι που θα ισοπεδώσουν την καθημερινότητα και το μέλλον του (εργασιακό, ασφαλιστικό, στεγαστικό, εκπαιδευτικό, περιβαλλοντικό). Το κοινοβούλιο, εν μέσω της «κατάστασης έκτακτης ανάγκης», δεν σταματά να νομοθετεί εις βάρος των ζώων μας μέχρι και σήμερα.

Ο υποδειγματικός πολίτης πρέπει να είναι όμως και παραγωγικός. Προσπαθούν διακαώς να μας πείσουν ότι θυσιάζουν την οικονομία για να προστατέψουν την υγεία μας. Σταμάτησε όμως, πράγματι, η οικονομία να δουλεύει; Η παραγωγή και η κατανάλωση δεν σταμάτησαν ούτε στιγμή. Σε αντίθεση βέβαια με κάθε δραστηριότητα που αφορά τον «ελεύθερο» χρόνο, την ελεύθερη έκφραση και δημιουργικότητα. Οτιδήποτε βασίζεται στην αλληλεπίδραση και την ανθρώπινη επαφή απαγορεύτηκε. Φαίνεται, λοιπόν, ότι ο ιός δεν είναι η αιτία, ούτε και η αφορμή, αλλά ο καταλύτης για την επιβολή από το κράτος και το κεφάλαιο μιας νέας πραγματικότητας και αλλαγής του τρόπου και των όρων με τους οποίους παράγουμε, καταναλώνουμε, αντιλαμβανόμαστε τους άλλους ανθρώπους και τις κοινωνικές σχέσεις. Ο ιός είναι ο καταλύτης για την επιτάχυνση της προϋπάρχουσας αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου και την εδραίωση του τεχνολογικού - ψηφιακού μετασχηματισμού του. Η νέα κανονικότητα που μας έχει επιβληθεί «για το καλό μας» είναι η τηλε-εργασία, η τηλε-κατανάλωση, η τηλε-εκπαίδευση, η τηλε-διάσκεψη, η τηλε-διασκέδαση, ο τηλε-έρωτας και τελικά... η τηλε-ζωή.

Από όλα αυτά τα σκληρά και «προσωρινά» μέτρα έρχεται τώρα να μας απαλλάξει το ίδιο το κράτος, αυτοί δηλαδή που μας τα έχουν επιβάλει. Σε συνέχεια των sms και των βεβαιώσεων μετακίνησης, το νέο μέτρο που ήρθε να «σώσει» την υγεία μας είναι τα διαγνωστικά τεστ. Τα –ούτως ή άλλως αναξιόπιστα– διαγνωστικά τεστ, που γίνονται η προϋπόθεση για να εργαστείς, να πας σχολείο, να ταξιδέψεις, δεν είναι παρά ένα ακόμα πειθαρχικό –και όχι υγειονομικό– μέτρο σε συνέχεια των προηγούμενων, προετοιμάζοντας το έδαφος για την «επιχείρηση ελευθερία»: τον υποχρεωτικό, έμμεσο ή διά νόμου, εμβολιασμό.

Το αδιανόητο –μέχρι πρότινος– της επιβολής οποιασδήποτε ιατρικής πράξης χωρίς συγκατάθεση, περνάει τώρα «στα ψιλά». Ο ψυχολογικός εκβιασμός των πολιτών με το επιχείρημα της «προστασίας των άλλων», η επίθεση στους υγειονομικούς για τον εμβολιασμό τους (μέχρι να τους επιβληθεί και διά νόμου σε λίγους μήνες), η επιβολή του υποχρεωτικού εμβολιασμού που ήδη περνάει πιλοτικά και στους εργαζομένους άλλων κλάδων, όπως και η επιβολή των διαγνωστικών τεστ και των υγειονομικών «διαβατηρίων», όλα αυτά λειτουργούν ως μέσα εκβιασμού του συνόλου του πληθυσμού προκειμένου να εξαναγκαστεί, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, να εμβολιαστεί.

Το ζήτημα του υποχρεωτικού εμβολιασμού θέτει και το ζήτημα της ασφάλειας των νέων εμβολίων αφού αυτά, ουσιαστικά, δεν έχουν πάρει έγκριση. Η τυπική διαδικασία αδειοδότησης των εμβολίων έχει παρακαμφθεί και η άδεια που πήραν τα εμβόλια στην ΕΕ και στις ΗΠΑ δεν είναι παρά άδεια «έκτακτης ανάγκης» (άδεια υπό προϋποθέσεις και άδεια χρήσης επειγουσών πολεμικών καταστάσεων αντίστοιχα). Η άδεια χρήσης δεν συνιστά έγκριση. Τι σημαίνει αυτό; Τα νέα εμβόλια είναι ακόμα στο στάδιο της έρευνας, οι εμβολιασμοί με αυτά είναι πειραματικοί και παραμένουν άγνωστες τόσο οι άμεσες παρενέργειες και θάνατοι εξαιτίας αυτών όσο και οι μακροπρόθεσμες επιπτώσεις τους (για αυτό, άλλωστε, οι φαρμακευτικές έχουν εξασφαλίσει νομική ασυλία). Κάτι που, για παράδειγμα, ούτε η ίδια η Pfizer αρνείται, αφού στην ιστοσελίδα της αναφέρει ότι “το εμβόλιο δεν είναι εγκεκριμένο, η χρήση του είναι ερευνητική και η αποτελεσματικότητα και ασφάλειά του δεν έχουν θεμελιωθεί”!

Τελικά, η «επιχείρηση ελευθερία» στήθηκε για την ελευθερία μας; Όλα αυτά που μας επιβάλλονται εδώ και ενάμιση χρόνο –από τα εξευτελιστικά sms άδειας κυκλοφορίας μέχρι τα αρνητικά τεστ και το πιστοποιητικό εμβολιασμού– ως προϋπόθεση για να συναντηθούμε, να εργαστούμε, να ταξιδέψουμε, να διασκεδάσουμε, τα ορίζουμε ως ελευθερία; Αν ναι, τότε πρέπει να συζητήσουμε πολύ σοβαρά τι σημαίνει ελευθερία, ποιος και πώς μας την παραχωρεί.

**Τελικά, η ελευθερία είναι κάτι που μας παραχωρείται;
Ή κάτι που κατακτιέται;**

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΥΓΕΙΑ ΧΩΡΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

συνέλευση ενάντια
στο καθεστώς έκτακτης ανάγκης

seskea.noblogs.org